

te. Det er jo det, der ligger bag en realvækst på 0,5. Det betyder, at der er et løft i offentlige udgifter.

Så selv om vi er det land i verden, der har det højeste niveau for offentlige udgifter, ligger der jo egentlig i det, at den tilvækst, der er i den samlede værdiskat i Danmark, muliggør, at vi til stadighed forbedrer vilkårene for borgerne under offentlig service.

Det er jo også det, der så har gjort, at vi med rimelig sikkerhed har været i stand til at øge serviceniveauet, samtidig med at vi har nedbragt gælden. Vi har gennemført skattelettelser og forsårspakke, og rent faktisk vil man se i den sidste redegørelse, at vi fuldstændig er på sporet med gældsnedbringelsen, som det var forudsat i januar 2001. Det er enestående i forhold til andre lande, vi sammenligner os med.

Så der spørgsmålet: Hvem fordeler penge- ne? Sandheden er, at det gør jo Folketinget, det gør mulighederne. For de 24 mia. kr. er jo penge, der kommer borgerne til gode, hvad enten det er penge, der udmøntes via de primære kommunale kasser, de amtskommunale kasser eller over de statslige bevillingsmyndigheder. Sådan vil det jo være. Så det er borgerne, der har råderummet, uanset hvem der egentlig rent faktisk fordeler de forbedringer.

Men det betyder jo ikke, at fordi regeringen og Folketinget så egentlig har nogle ønsker om, hvor det er, man især vil sætte ind med forbedringer: børnefamilier, ældreområdet, undervisning og forskning, så kan kommunerne ikke noget. Sandheden er jo, at hvis kommunerne gør det samme som staten, altså har et mål om til stadighed at blive 2 pct. dygtigere om året, øge sin produktivitet med 2 pct., altså dette, at man selv har som mål at øge sin dygtighed på delområder, så er der i den samlede kommunale økonomi et råderum på 77 mia. kr. op til 2010. Det er jo penge, der i givet fald bliver i systemet.

Hvis man har samme mål som regeringen og gør det samme, så svarer det til 77 mia. kr. inden 2010 til en nyprioritering. Det er jo ikke, som nogen kunne tro, penge, man skal spare eller trække ud. Der er tale om i måden at tænke på, at det er penge, der bliver til nye initiativer, altså til forbedringer. Så det er i virkeligheden en meget stor mulighed for at forbedre på udvalgte politisk styrede områder.

Så sandheden er, at det, vi forhandler med kommunerne, også denne gang vil resultere i, at vi kan tilbyde vores borgere i kommuner og amter og i øvrigt bedre vilkår end dem, der gjaldt i

2005, som var bedre end dem, der gjaldt i 2004, som var bedre end dem, der gjaldt i 2003, og som var bedre end dem, der gjaldt i 2002 og 2001, og sådan kan man gå tilbage.

Kl. 15.35

Så i virkeligheden kan vi glæde os over, at vi har en økonomi i Danmark, som ikke er en stop and go-økonomi, men at vi i virkeligheden kan styre og løfte niveauet år for år og har styrke til at opsluge konjunkturtilbageslag, ved at vi i gode tider konsoliderer og sparer op. Det er jo succeshistorien om dansk økonomi, der gør, at vi er i stand til efter kommuneaftalerne at tilbyde borgerne en bedre velfærd næste år end den, vi har i år.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Vi siger tak til finansministeren og giver ordet til ordføreren for forespørgerne, hr. Ole Sohn.

Forhandling

Ole Sohn (SF):

Det ville være synd at sige, at jeg blev overrasket over ministerens svar. Det er jo sådan set den samme sang, vi får, hver gang vi forsøger at få en debat om kommuneøkonomi, men i det hele taget med finansministeren. Det er svært at få nogle konkrete ting ud om, hvordan man tilrettelægger forhandlingerne her med kommunerne, hvilket grundlag man forhandler ud fra, fortoner sig i tågerne, men det kan være, vi kan komme lidt tættere ind på det undervejs.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den politik, der bliver ført over for kommunerne, ligger milevidt fra de forestillinger, vi har i SF om at sikre en bedre velfærd i kommunerne, som jo står for en stor del af den borgernære service. Det kan være i form af bedre daginstitutioner, større investeringer i folkeskolen, en bedre hjemmepleje, øget sundhed, forebyggelse og ikke mindst en ordentlig indsats for de dårligt stillede og en mere konsekvent miljøindsats.

Her ligger vi jo politisk meget fjernt fra regeringen, men det er der heller ikke noget nyt i, og sådan skal det være. Der skal være forskelle på, om man ønsker, at pengene skal bruges til skattelettelser eller til det private forbrug, eller de skal bruges til at sikre en bedre fælles velfærd. Det er jo det, der skiller Folketinget.

Men jeg synes, der er nogle ting i ministerens besvarelse, som jeg håber vi kan få lejlighed til at få uddybet siden hen. For virkeligheden er jo, at